

ministeriet, angaaende 33 Rd. 91 §. Jeg kan ikke nægte, at jeg er lidt i Forlegenhed med Hensyn til denne Post; thi jeg veed egentlig ikke, hvad man har imod den. Jeg har søgt at faae det at vide, men forgæves; jeg troede først, at det kunde ligge i en Regningsfeil, men jeg har regnet Alt igjennem, som paa nogen Maade kunde have Indflydelse paa denne Summa, og jeg er fuldkommen vis paa, at Beregningen er saa simpel, at deri kan det ikke stikke; jeg har dernæst tænkt mig, at man kunde sige, at Summen maaskee allerede var bevilget til at passere derved, at der staaer: „ $\frac{2}{5}$ af Overfridelsen, 1950 Rd., passerer“, men heller ikke dette kan jeg paa nogen Maade antage. Naar man nemlig efterseer selve Statsrevisionens Beretning Pag 172, saa vil man finde, at Statsrevisionen selv har erkendt, at der er en Overfridelse af 33 Rd. 91 §. Jeg skal naturligvis ikke, saalænge der ikke foreligger større Anledning dertil, trætte det ærede Thing med at følge mig enten i disse Beregninger eller gjennem mine forskellige Oisninger, men jeg skal blot gjøre opmærksom paa een Ting, hvorfor Folkethingets Udvalg har gjort Indstilling angaaende denne Post. Naar der af Statsrevisionen er gjort Indstilling om, at de 1950 Rd. kunne passere, saa er det aldeles klart, at denne store Overfridelse vedkommer den specielle Conto: Skrivere, hvortil der var bevilget 400 Rd., og hvortil der var brugt 2350 Rd., — Størrelsen af Summen hidrører fra Omstændigheder, som jeg ikke her skal berøre. — Dette angaaende den specielle Conto, men hvad derimod Overfridelsen, 33 Rd. 91 §, angaaer, saa vedkommer denne Sum Hovedcontoen; der var efter forrige Finanslov bevilget 9328 Rd., og der var efter Regnskabsoversigten medgaaet 9361 Rd. 91 §; at Differencen mellem disse to Tal er 33 Rd. 91 §, det er soleklart; men, hvorom Alting er, saa er det aldeles vist, at det, at disse 33 Rd. 91 § udgaae, ikke kan have nogen Indflydelse, hverken paa noget Princip eller paa nogen som helst Person eller Kasse, saa at vi ganske roligt kunne lade dem udgaae. Hvad endelig den sidste Post angaaer, nemlig at $\frac{2}{5}$ af 400 Rd. kunne passere, da har der om dette Spørgsmaal været talt saa Meget, at jeg

troer, det ikke er nødvendigt at tale mere derom; jeg skal kun tillade mig paa Udvalgets Vegne at anbefale denne, Beslutning saavel som de øvrige til Thingets Vedtagelse.

Ischering: Dersom der var Rimelighed for, at Thinget havde længere Tid til at fortsætte sine Møder, skulde jeg ikke have sluttet mig til Indstillingen om at vedtage de af Landsthinget afgivne Beslutninger, forsaavidt de afsvige fra de af dette Thing engang vedtagne; men, da det er meget vigtigt at kunne fride fremad og komme til Ende med engang paabegyndte Sager, og da vi ikke kunne komme til at conferere med det andet Thing om de forskellige Anskuelser, som gjøre sig gjældende, troer jeg, vi gjøre bedre i at slutte denne Sag for denne Gang, og i den næste Sæsson huske paa, at de samme Spørgsmaal komme paany til Behandling, og da undersøge, om Meningerne ikke kunne komme til mere at nærme sig hinanden. Jeg har seet overalt, hvor Finansvæsenet har ffullet udvikle sig, at der har behøvedes en lang Tid, for at begribe det, der skulde synes ganske simpelt, at Regnskabsperioden og Finanslovperioden maae slutte sig nøie til hinanden, naar det skal kunne være muligt at undersøge, om Finansloven virkelig bliver holdt. Da man paa mange andre Steder har været længe om at begribe dette, er det ikke forunderligt, om man ogsaa her skal være længe om det. Vi maae derfor give Tid; de Langsomme maae ogsaa kunne komme med.

Monrad: Det maa være mig tilladt at ledsage disse Beslutninger med Hensyn til denne Sag med nogle almindelige Bemærkninger, vedrørende dette Things Stilling til de Beslutninger, som vi i denne Sæsson have taget med Hensyn til de af Statsrevisionen gjorte Indstillinger til de tvende behandlede Regnskaber. Det vil være i de ærede Herrers Grindring, at tidligere har Landsthinget først behandlet Revisionsagerne, og at der først ifjor skete en Afvigelse derfra, men at Thingets Beslutninger ikke bleve bragte til Ende paa Grund af, at Tiden ikke tillod det. For denne Forandring kan vistnok ikke Lidet tale. Naar man seer hen til Forretningernes Om-